

Tónleikar
í
Listasafni Sigurjóns Ólafssonar

Tómas Tómasson
bassi
og
Hrefna Unnur Eggertsdóttir
píanó

Þriðjudaginn 1. júní 1993 kl 20:30

Tómas Tómasson lauk nýverið 8. stigsprófi í söng og hliðargreinum frá Tónlistarskólanum í Reykjavík undir handleiðslu Elísabetar Erlingsdóttur. Á menntaskólaárunum söng hann með kór Menntaskólans í Hamrahlíð og hann hefur starfað með kór Íslensku óperunnar frá 1990. Tómas hefur farið með ýmis einsöngshlutverk í uppfærslum Íslensku óperunnar og hefur meðal annars sungið einsöng með Sinfóníuhljómsveit Íslands á jólatónleikum 1992. Á hausti komanda heldur hann til náms við óperudeild Royal College of Music í London.

Hrefna Unnur Eggertsdóttir lauk einleikarprófi 1976 frá Tónlistarskólanum í Reykjavík. Hún stundaði framhaldsnám við Tónlistarháskólann í Vínarborg til ársins 1981. Hrefna starfar nú við Tónlistarskólana í Kópavogi og Reykjavík. Hún hefur víða komið fram sem píanóleikari, bæði sem meðleikari söngvara svo og í kammermúsík.

Efnisskrá

Sigfús Einarsson	Draumalandið Gígjan
Sveinbjörn Sveinbjörnsson	Sverrir konungur
Karl O. Runólfsson	Allar vildu meyjarnar eiga hann Í fjarlægð Interview
Gustav Mahler	Phantasie Serenade
Franz Schubert	Die Forelle Ganymed Erlkönig
- 10 mínútna hlé -	
Francis Poulenc	Le bestiaire (ljóðaflokkur)
Wolfgang A. Mozart	"Wer ein liebchen hat gefunden" aría úr "Brottnáminu úr kvennabúrinu"
Giuseppe Verdi	"A te l'estremo addio .. Il lacerato spirito" aría Fiescos úr "Simon Boccanegra"
Pjotr Tsjajkovskíj	"Ljubví fsé vosrastí pakorní" aría Gremins úr "Eugene Onegin"

Phantasie

Das Mägdlein trat aus dem Fischerhaus,
die Netze warf sie in's Meer hinaus!
Und wenn kein Fisch in das Netz ihr ging,
die Fischerin doch die Herzen fing,
die Herzen, die Herzen!

Die Winde streifen so kühl umher,
erzählen leis' eine alte Mär!
Die See erglüheth im Abendroth,
die Fischerin fühlt nicht Liebesnot
im Herzen, im Herzen!

Serenade

Ist's dein Wille süße Maid,
meinem heißen Liebesstreben
erst im Tode Raum zu geben,
o, da wart' ich lange Zeit!

Soll ich deine Gunst genießen
erst nach meinem Erdengange,
währt mein Leben allzulange!
Mag es gleich im Nu zerfließen!

Ist's dein Wille, süße Maid,
meinem heißen Liebesströben
erst im Tode Raum zu geben,
o, das ist gar lange Zeit!

Úr „Don Juan“ eftir Tirso de Molina

Die Forelle

In einem Bächlein helle,
Da schoß in froher Eil
Die launische Forelle
Vortüber wie ein Pfeil.
Ich stand an dem Gestade
Und sah in süßer Ruh
Des muntern Fischleins Bade
Im klaren Bächlein zu.

Ein Fischer mit der Rute
Wohl an dem Ufer stand,
Und sah's mit kaltem Blute,
Wie sich das Fischlein wand.
Solang dem Wasser Helle,
So dacht ich, nicht gebriecht,
So fängt er die Forelle
Mit seiner Angel nicht.

Hugleikur

Stúlkan kom út úr fiskimannskofanum
og kastaði netinu út á hafið!
Og þegar hún fékk engan fisk í netið,
tók fiskistúlkan að veiða hjörtu,
já hjörtu, já hjörtu!

Vindbláir líða svo svalandi um kring
og hvísla gamalt ævintýri!
Sjórinn glóir í kvöldroðanum,
fiskistúlkan líður enga ástarkvöl
í hjarta, í hjarta!

Kvöldlokka

Sé það vilji þinn, ljúfa mær,
að gefa ekki heitri ástarakefð minni
gaum fyrr en eftir dauðann,
ó, þá þarf ég að bíða lengi!

Eigi ég ekki að njóta hylli þinnar
fyrr en eftir þessa jarðvist,
þá varir líf mitt allt of lengi!
Megi það líða í einu vetfangi!

Sé það vilji þinn, ljúfa mær,
að gefa ekki heitri ástarakefð minni
gaum fyrr en eftir dauðann,
æ, það er ósköp langur tími!

(Reynir Axelsson þýddi)

Silungurinn

Í björtum litlum læk skauzt
silungurinn dutlungafulli
með fagnandi hraða
framhá eins og ör.
Ég stóð á bakkanum
og horfði í blíðri ró
á kátan fiskinn baða sig
í tærum læknum.

Fiskimaður stóð líka
með stöng sína á bakkanum
og sá með köldu blóði
hvernig fiskurinn bugaði sig.
Meðan vatnið er tært,
hugsaði ég með mér,
veidir hann ekki silunginn
á færið sitt.

Doch endlich ward dem Diebe
Die Zeit zu lang. Er macht
Das Bächlein tückisch trübe,
Und eh ich es gedacht,
So zuckte seine Rute,
Das Fischlein zappelt dran,
Und ich mit regem Blute
Sah die Betrog'ne an.

Christian Friedrich Daniel Schubart

Ganymed

Wie im Morgenglanze
du rings mich anglühst, Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
sich an mein Herze drängt
deiner ewigen Wärme
heilig Gefühl,
unendliche Schöne.

Dass ich dich faßen möcht'
in diesen Arm!

Ach, an deinem Busen
lieg' ich, und schmachte,
und deine Blumen, dein Gras
drängen sich an mein Herz.
Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
lieblicher Morgenwind!
Ruft d'rein die Nachtigall
liebend nach mir aus dem Nebelthal.

Ich komm'! ich komme!
ach! wohin, wohin?

Hinauf strebt's, hinauf!
Es schweben die Wolken abwärts,
die Wolken neigen sich
der sehrenden Liebe.
Mir! Mir!
In eurem Schoße
aufwärts!
Umfangend umfassen!
Aufwärts an dienen Busen,
allliebender Vater!

Johann Wolfgang von Goethe

En loksins missti þjófurinn
þolinmæðina. Með klækjum
gruggaði hann lækinn,
og áður en ég áttaði mig
kipptist stöngin til
og fiskurinn spriklaði á henni,
og ég horfði í uppnámi
á þann sem svikinn var.

(Reynir Axelsson þýddi)

Ganýmedes

Í morgunljóma, hvað þú leiftrar
í kringum mig, vor mitt, elskari minn!
Með þúsundfaldan ástarunað
gagntekur hjarta mitt
heilagur hugmóður
eilífs heitleika þíns,
takmarkalaus fegurð!

Ef ég fengi að fela þig
í þessu fangi mínu!

Ó við barn þinn
hvíli ég magnþrota
og blóm þín og grös
þrengja að hjarta mínu.
Þú slekkur hinn brennandi
þorsta í brjósti mér,
ljúfi morgunsvali.
Næturgalinn elskandi
kveður mig úr þökudal.

Ég kem, ég kem!
Hvert? Æ hvert?

Hærra! Áfram hærra!
Ský svífa af himni
niður til mín,
þau lúta ást minni og þrá.
Til mín, til mín!
Í skaut þitt,
ennþá hærra!
Ég faðma þig faðmaður!
Hærra að hjarta þínu,
faðir sem elskar allt!

(Þorsteinn Gylfason þýddi)

Erlkönig

Wer reitet so spät durch Nacht und wind?
Es ist der Vater mit seinem Kind;
er hat den Knaben wohl in dem Arm,
er faßt ihn sicher, er hält ihn warm.

„Mein Sohn, was birgst du so bang' dein Gesicht?“
„Siehst, Vater, du den Erlkönig nicht?
den Erlenkönig mit Kron' und Schweif?“
„Mein Sohn, es ist ein Nebelstreif.“

„Du liebes Kind, komm', geh' mit mir!
gar schöne Spiele spiel' ich mit dir,
manch' bunte Blumen sind an dem Strand;
meine Mutter hat manch' gülden Gewand.“

„Mein Vater, mein Vater, und hörest du nicht,
was Erlenkönig mir leise verspricht?“
„Sei ruhig, bleibe ruhig, mein Kind;
in dürren Blättern säuselt der Wind.“

„Willst, feiner Knabe, du mit mir geh'n?
meine Töchter sollen dich warten schön;
meine Töchter führen den nächtlichen Reih'n,
und wiegen und tanzen und singen dich ein.“

„Mein Vater, mein Vater, und siehst du nicht dort
Erlkönigs Töchter am düstern Ort?“
„Mein Sohn, mein Sohn, ich seh' es genau,
es scheinen die alten Weiden so grau.“

„Ich liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt,
und bist du nicht willig, so brauch' ich Gewalt.“
„Mein Vater, mein Vater, jetzt faßt er mich an!
Erlkönig hat mir ein Leid's gethan!“

Dem Vater grauset's, er reitet geschwind,
er hält in Armen das ächzende Kind,
erreicht den Hof mit Müh' und Noth;
in seinen Armen das Kind war todt.

Johann Wolfgang von Goethe

Álfakóngurinn

Hver niður þar síðla um svalnætur skeið?
Með smásvein sinn faðir þar einn er á leið.
Hann drenginn í fanginu vandlega ver
og vefur í klæðum að hjartanu sér.

„Því felurðu, barn, þig, hver felmtur það var?“
„Æ, faðir minn, sérðu ekki álfkónginn þar?
Með gullkrónu og sprota svo glöggt ég hann lít.“
„Því gegni eg ei, barn, það er þokurák hvít.“

„Kom, fallegi drengur, og fylgdu nú mér,
þá fegurstu leiki ég kenna skal þér;
mín strönd er af glitblómum fegurstu full
og fót á mín móðir, er skína sem gull.“

„Og heyr nú, minn faðir, hvað eignast ég á,
hvað álfkóngur hvísar, að skuli ég fá.“
„Ver hægur og bær þig ei, barnkindin mín,
í blöðunum þurskrældu vindurinn hvín.“

„Kom, drengur minn fagri, og dveldu mér hjá,
ég dætur á vænar, þær fyrir þér sjá
og syngja og dansa og dilla þér rótt,
svo dreymi þig sætt um þá værustu nótt.“

„Sko, faðir, sko, faðir, við skyggjandi tré
þær skínandi álfkóngsins dætur ég sé.“
„Já, sonur minn góði, það get ég að sjá,
það glórir í píltrén svo feyskin og grá.“

„Þín fegurð mig hrifur, þér ákast ég ann,
og ætlirðu að tregðast, ég neyða þig kann.“
„Æ, faðir, nú um mig hann arm leggur sinn,
af álfkóngsins tókum ég sárindi finn.“

Af hryllingi faðirinn hrökkur við þá,
með hljóðandi barnið hann þeysir sem má,
og kemst vart til húsa fólur og fár;
í faðminum hans var sveinninn nár.

(Steingrímur J. Thorsteinsson þýddi)

Le Dromadaire

Avec ses quatre dromadaires
Don Pedro d'Alfaroubeira
Courut le monde et l'admira

Il fit ce que je voudrais faire
Si j'avais quatre dromadaires.

La chèvre du Thibet

Les poils de cette chèvre et même
Ceux d'or pour qui prit tant de peine
Jason ne valent rien au prix
Des cheveux dont je suis épris.

La sauterelle

Voici la fine sauterelle
La nourriture de Saint Jean
Puisse mes vers être comme elle
Le régal des meilleurs gens.

Le Dauphin

Dauphins vous jouez dans la mer
Mais le flot est toujours amer
Parfois ma joie éclate-t-elle
La vie est encore cruelle.

L'écrivisse

Incertitude o! mes délices
Vous et moi nous nous en allons
Comme s'en vont les écrivisses
A reculons à reculons.

La carpe

Dans vos viviers dans vos étangs
Carpes que vous vivez longtemps
Est-ce que la mort vous oublie
Poissons de la mélancolie?

Guillaume Apollinaire

Drómedarinn

Með drómedarana sína fjóra
flakkaði Don Pedro frá Alfaroubeira
um heiminn og dáðist að honum.

Hann gerði það sem ég vildi gera
ef ég ætti fjóra drómedara.

Geitin frá Tíbet

Reifið á þessari geit og jafnvel
reifið gullna sem Jason hafði svo
mikið fyrir eru einskis virði í samanburði við
hárið á þeirri sem ég elska.

Engisprettan

Hér kemur engisprettan elskulega
næring heilags Jóhannesar
megi kvæðin mín vera eins og hún
kræsingar hinna bestu manna.

Höfrungurinn

Höfrungar, þið leikið ykkur í sjónum
en aldan er ætíð viðsjálverð
stundum verð ég ofsaglaður
samt er lífið miskunnarlaust.

Krabbinn

Óvissa ó! mín sæla
þú og ég, við förum
rétt eins og krabbarnir
afturábak, afturábak.

Vatnakarfinn

Í fiskatjörnum ykkar, í vötnum ykkar
hve lengi þið lifið vatnakarfar
hefur dauðinn gleymt ykkur
þunglyndu fiskar?

(Tómas Tómasson þýddi)

tt kom mat